

Poepsimpel **Compagnie Cecilia**

Het leven is niet poepsimpel. Wat we elkaar allemaal aandoen – van uitbundige liefdesverklaringen tot geniepig bedrog – is de inktpot waar Arne Sierens steevast zijn pen in doopt: het kruitvat vol emoties dat de mens is, terwijl diens strijdperk net te lijden heeft onder de alledaagse banaliteit van het bestaan. In *Poepsimpel* leidt dat tot een zomerse reünie op een ingeslapen landgoed, klaar voor de sloop. Moeder komt nog eens aanwaaien bij de man waarvan ze gescheiden is, een West-Vlaamse rijkaard met een knoert van een midlifecrisis. Zijn nieuwe vlam blijkt nog jonger dan hun eigen zoon, die ook aanwezig is. Over de haag komt verder de oude buurjongen piepen, veel lager van stand. Vijf personages, aan inkt geen gebrek. Aan acteurs evenmin, zelfs al zijn ze maar met drie. De ‘heilige drievuldigheid’ van Tom Vermeir, Robrecht Vanden Thoren en Titus De Voogdt bespringt de bühne als een frisse, jonge deerne. Met hoge stemmetjes, een mond vol dialect en vette vegen door hun spel tasten ze alle vloeibare grenzen af tussen hilariteit en tragiek, in een decor dat voor vaste vormgever Guido Vrolix verrassend efemeer aandoet: een soort mobile van traag aanwaaiende doeken, in eenduidige waterverfkleuren. Zo tastbaar de personages, zo ongrijpbaar hun gedeelde werkelijkheid. Zoete melancholie hangt over de scène als een wolk van herinnering. Met snerpende of net troostende gitaarriffs doet Jean-Yves Evrard ze trillen van gevoel.

Het klinkt als pathetische overdaad, maar het tegendeel is waar: ook extremen zijn in staat tot evenwicht. Het mag er dan poepsimpel uitzien, de meticuleuze kunst van de juiste balans scheert hier hoge toppen. Niet alleen het acteespel toont zich een uitzonderlijk staaltje van hoe je in een cartoonesk typetje toch hoogst persoonlijk kan blijven, ook de regie getuigt van Sierens’ jarenlange vervolmaking in de treurnis van de geestigheid. Hier doet hij er nog een schepje bovenop. Bijna doorlopend laat hij zijn publiek gieren met het o zo herkenbare onvermogen om gelukkig te zijn. Niets minder dan een huzarenstukje, kortom. *Poepsimpel* is geweldig grotezaaltheater, met de schwung en de intimiteit van de parochiezaal. Het soort toneel dat het leven even poepsimpel doet lijken.